

1 SEPTEMBER 1926

No. 17

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Jezus antwoordde hun en zeide: Mijne leer is de Mijne niet, maar Desgenen Die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek. Joh. 7: 17.

„HET MORMONISME” — DE GODSDIENST VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

Door Reed Smoot, Senator voor Utah in de V. S. Amerika.

(Het volgend artikel verscheen in de Maart-uitgave van „The Herald of the Star, London”, vergezeld van een aanmerking van de Redactie derzelve, luidende als volgt: „Mr. Smoot is de voorzitter van het Nationale Committee van Financiën van de V.S. Verleden zomer was hij de geëerde gast van president Coolidge in zijn zomer-residentie. Overal in de V.S. wordt hij gerespecteerd om zijn bekwaamheid en rechtschapenheid.”)

De Heiligen der Laatste Dagen worden „Mormonen” genoemd en hun godsdienst „Mormonisme”, om dezelfde reden waarom de oude volgelingen van Christus „Christenen” genoemd werden en hun godsdienst „Christendom”. Die reden was een verlangen van de zijde dergenen, die vijandig tegenover het vreemde geloof waren, om dit en zijn discipelen belachelijk te maken in de oogen van het menschdom. Hoever dit verlangen verwezenlijkt werd, vermeldt de geschiedenis. Heden ten dage is in de geheele beschaafde wereld geen naam meer geëerd dan die van „Christen” en ik verwacht met vertrouwen van de geschiedenis, dat zij zich zal herhalen, om den naam van „Mormoon” even hoog geëerd te doen worden.

De ware naam der volgelingen van Joseph Smith is „Heiligen der Laatste Dagen”, in tegenstelling met de Heiligen der Vroegere Dagen — de Christenen ten tijde van Christus. De zaak is eenvoudig deze: een oude Amerikaansche profheet, Mormon ge-

naamd, schreef op metalen platen een godsdienstige historie, genaamd „Het Boek van Mormon”, hetwelk Joseph Smith door goddelijke hulp en leiding ontdekte, vertaalde en bekend maakte aan de wereld. Vanaf het begin werden zij, die in dat boek geloofden, „Mormonen” genoemd — waarom, laat dat de logische redenaars beslissen. Het zou even redelijk zijn om de leden van de Methodisten-Kerk „Weslyanen” te betitelen naar den stichter van die organisatie, of de Presbyterianen „Calvinisten”, als om de Heiligen der Laatste Dagen „Mormonen” te noemen. Maar wanneer de wereld haar geest in oppositie brengt tegenover een godsdienstige nieuwigheid, vooral wanneer deze aanspraak maakt op een goddelijken oorsprong, dan zijn maar al te dikwijls rede en logica opvallend door hun afwezigheid. Zij worden in den wind gestrooid en geschreeuw en lage aanvallen worden ervoor in de plaats gesteld. Het geval met het „Mormonisme” is hierop geen uitzondering.

Maar de algemeene fout, gemaakt door zijn bestrijders, is de veronderstelling dat het een nieuw geloof is, een moderne uitlooping van godsdienst. Maar het Mormonisme eigent zich zoo'n aanmatiging niet toe. Het verkondigt te zijn het Eeuwig Evangelie, een herstelde godsdienst en geen nieuwe. Het gaat terug tot aan de schepping der wereld, toen God den mensch, dien Hij geschapen had naar Zijn eigen beeld, te kennen gaf van een voorafgaand leven, het doel van het tegenwoordig bestaan en de bestemming van het menschelijk geslacht na dit leven. Met andere woorden aan Adam, den eersten mensch, was het evangelie van Jezus Christus geopenbaard — een code of systeem van heilige wetten en geboden, ingesteld in de hemelen vóór deze wereld geschapen was en bestemd voor 's menschen verheffing, eeuwige vooruitgang en heerlijke verhooging.

Het evangelie werd in werking gesteld tot dit groote doel door den val van Adam en de verlossing van Christus — twee groote schreden in den voortgang tot volmaking.

De val van Adam bracht den geest des menschen in de wereld en bekleedde dezen met een lichaam van vleesch en beenderen; Christus' verzoenend offer vernietigde den universeelen dood, het gevolg van de oorspronkelijke overtreding en maakte het mogelijk voor den mensch, eveneens verlost van het graf, om in te gaan tot de eeuwige glorie.

De eerste grondslag van het Evangelie is Geloof in God; de tweede Bekeering; de derde Doop en de vierde de Gave des Heiligen Geestes. Doch dit is slechts de poort tot het Koninkrijk. Gehoorzaamheid aan alle goddelijke geboden moet die eerste vereischten aanvullen, indien iemand den hoogsten graad van hemelsche glorie beërven wil. Deze waren onder de leerstellingen van den modernen Profet; en dat deze stipt overeenkomen met de leeringen, ingesteld door den Heiland en Zijn vroegere apostelen,

is te wijten aan het feit, dat het Evangelie door alle eeuwen hetzelfde blijft. Joseph Smith onderwees geen nieuwe leeringen. Hij bracht het oude geloof terug, welks herstelling op aarde in de latere dagen voorzien was door Johannes op het eiland Patmos, zes en negentig jaar na Christus' geboorte. (Openb. 14:6.)

Het „Mormonisme” eigent zich geen oorspronkelijkheid toe, zoover als het zijn leeringen betreft. Ontworpen in de hemelen, werd het het eerst aan Adam geopenbaard; na hem aan Enoch, aan Noach, aan Abraham en aan Mozes, in reeksen van bedelingen, reikende tot aan de dagen van Christus; en verder tot deze laatste dagen, nu het wederom gekomen is, dezen keer om den weg te bereiden voor de tweede komst van den Heer en Zijn werk tot besluit te brengen met betrekking tot deze planeet. Zoo is zijn aloude verleden en tegenwoordig doel, zooals het naar voren gebracht wordt in de heilige boeken der Kerk. Deze boeken, als toevoegsel tot den Bijbel, zijn „Het Boek van Mormon”, „Leeringen en Verbonden” en de „Paarl van Groote Waarde”, de twee laatste de openbaringen bevattende van Jezus Christus aan Zijn dienaar Joseph Smith.

Toen het „Mormonisme” ontstond, werd de leer, dat de menschen of voorbestemd gered, of voorbestemd verdoemd te worden, onafhankelijk van eenig goed of kwaad door hen gedaan, wijd en zijd onderricht. Joseph Smith verkondigde dit een valsche leer te zijn, verklarende dat geen mensch voorbeschikt was om gered, noch om verdoemd te worden, doch dat ieder mensch een vrij, moreel handelend persoon was, met het recht te kiezen tusschen goed en kwaad en de redelijke gevolgen van zijn keuze op zich te nemen.

Kinderverdoeming was een ander populair leerstuk van dat tijdperk. Kleine kinderen, die stierven zonder gedoopt te zijn, werden door de godsdienstleeraars bestemd naar de helsche gebieden te gaan, en daar was geen hoop op verlossing. Joseph Smith zeide: „Doop is voor de vergeving van zonden en kleine kinderen zijn zonder zonde; daarom hebben zij geen doop noodig, maar worden verlost door het bloed van Christus, vanaf de grondlegging der wereld.”

Het werd er ook voor gehouden dat vele der beste mannen en vrouwen der oudheid eeuwig verloren waren, omdat zij niet op aarde geleefd hadden ten tijde dat het Evangelie hier was. Joseph Smith handhaaft naast Johannes den Openbaarder de leer, dat alle menschen geoordeeld zullen worden volgens hun werken. (Openb. 20:11-13); en dat niemand verantwoordelijk gehouden zal worden voor gelegenheden, die hij nooit bezeten heeft. Joseph Smith ging zoover als om te zeggen dat menschen geoordeeld zullen worden, niet alleen voor hun daden, maar voor hun verlangens en dat allen, die het evangelie gehoorzaamd zouden hebben, hadden zij de gelegenheid gehad, op hetzelfde peil zullen staan als degenen

die er aan gehoorzaamden en dus het celestiale koninkrijk zullen beërven. Ieder mensch zal een gelegenheid hebben om het evangelie te ontvangen in deze wereld of de toekomstige en degenen, die hier op aarde zullen gehoorzamen, zullen het voorrecht hebben om hun gestorven voorvaders, die getrouw zullen verblijven, te verlossen door de voltrekking van heilige verordeningen, ten hunnen behoeve. Voor dit doel bouwen o.a. de Heiligen der Laatste Dagen tempels, waarin dit plaatsvervangend werk gedaan wordt.

Volgens de orthodoxie in Joseph Smith's dagen was er één hemel voor de rechtvaardigen en één hel voor de goddeloozen. Doch hij verwees naar de leeringen van Jezus, Die tot Zijn getrouwe discipelen zeide: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen..... Ik ga heen om u plaats te bereiden..... opdat gij ook moogt zijn waar Ik ben.” Deze belofte was niet voor een ieder, maar alleen voor diegenen, die het waardig zijn; en de „plaats”, waarnaar verwezen werd, was slechts één der „vele woningen” van den Vader.

Hoofdzakelijk dezelfde leer was door Paulus, den Apostel, geleerd, die zeide: „Daar zijn hemelsche lichamen en daar zijn aard-sche lichamen. Een andere is de heerlijkheid der zon en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want gelijk de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere sterren, alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” Joseph Smith lichtte deze leer toe, beweerde een visioen gehad te hebben van de drie heerlijkheden — celestiaal, terrestriaal en telestiaal — met hun verschillende graden, vaststellende de „vele woningen”, waarvan gesproken wordt door den Heiland. Celestiale heerlijkheid, waarvan de zon in het firmament het zinnebeeld is voor diegenen, die het Evangelie op aarde gehoorzamen (of gehoorzaamd zouden hebben); terrestriale heerlijkheid, welke is te vergelijken met de maan, is voor hen, die niet de getuigenis van Jezus in het vleesch aannemen, maar later; en de telestiale heerlijkheid, gesymboliseerd door de sterren, is het eeuwig verblijf van diegenen, die verlost worden na de hel doorgegaan te zijn, waar zij van hun zonden gelouterd en dan bevrijd werden van hun geestelijke gevangenis — een deel, doch niet de volheid van God's heerlijkheid ontvangende.

„Alle menschen zullen gered worden”, zeide Joseph Smith, „behalve de „zonen des verderfs”, zij, die iedere gelegenheid gehad hebben, niet alleen voor zaligheid, maar ook verhooring en ont-trouw bevonden werden in elk opzicht — lieden, die het Evangelie omhelsd hebben en het Priesterschap gedragen, den Heiligen God en Zijn Zoon gekend hebben en zondigden tegen den Heiligen Geest, door alles te verloochenen en te vertrappen.”

Dat in het kort, is het „Mormonisme”, of, zooals het beweert te zijn, „Het Eeuwig Evangelie”, hersteld na een afwezigheid van eeuwen, als de opening van de grootste en laatste van alle evan-

gelie-bedeelingen — de Bedeeling van de Volheid der Tijden. Het is net zoo min een bedreiging aan het menschdom, als het oorspronkelijke en zuivere Christendom een bedreiging was, welk Christendom het Mormonisme beweert te zijn. Zijn doel is het verspreide Huis van Israël te vergaderen, opdat het bereid mag zijn om Zijn God, Jehova, te ontmoeten, wanneer Hij wederom zal verschijnen. Eerst zal Hij komen naar Zion, het nieuwe Jeruzalem, een heilige stad, die nog gebouwd moet worden op het Noord-Amerikaansche vasteland, dat, met Zuid-Amerika, het land van Zion vormt. Hij zal dan naar Jeruzalem gaan, waar de Joden, nu vergaderende in die plaats, hun oude stad dan herbouwd hebbende, Hem zullen herkennen als den lang verwachten Messias, Dien hun voorvaders verwierpen en kruisigden. Zij zullen aan Zijn voeten vallen, Hem aanbidden en tot de waarheid bekeerd worden.

Om deze machtige doeleinden te bereiken, verhief Joseph Smith — bewerende een directe afstammeling van Joseph van ouds te zijn, door de nazaten van Efraïm, — „de Banier” voor de verzameling van het verspreide Huis van Israël, de tegenwoordige afstammelingen van Abraham, Izaäk en Jakob. (Jes. 11:12.) In andere woorden, hij organiseerde de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en zond een kolonie naar westelijk Missouri, om het werk te beginnen van het „opbouwen van Zion”. Hij zond ook een Apostel als boodschapper naar Palestina, om dat land toe te wijden voor de terugkomst der Joden. Deze zending werd volbracht, doch de Missouri-Kolonie werd niet toegelaten hun werk te voltooien. Zij werd verdreven door het gepeupel uit de landen, die van het Gouvernement aangekocht waren en niet toegestaan terug te keeren.

Het kan Britsche lezers interesseeren om te weten dat Orson Hyde, de Apostel, gezonden door den Profeet Joseph Smith, om het land van Palestina toe te wijden, dien plicht volbracht in 1841 en een weinig later profeteerde, dat Groot-Brittannië een instrument zou zijn in de hand van Voorzienigheid voor de terugvordering van dat land en den terugkeer van Juda tot zijn oud erfgoed. Deze voorspelling werd ten deele vervuld, toen generaal Allenby aan het hoofd van een Britsch leger, in December 1917 Jeruzalem binnentrok, de Turken uitdreef en een Engelschen Jood gouverneur maakte en een Britsch protectoraat over het land van Palestina vestigde.

De verrijzing van de stad van Zion in Amerika afwachtende, richten de Heiligen der Laatste Dagen Ringen Zion's op (voorposten) in 't gebied van het Rotsgebergte. Joseph Smith heeft kort vóór zijn tragischen dood de komst van zijn volk in deze streken voorspeld en Brigham Young, de opvolger van den Profeet, heeft deze voorspelling waar gemaakt. Jackson County Missouri echter en niet Salt Lake City, Utah, is de plek waar het toekomstig Zion van het Laterdaagsche Israël zal zijn.

Van de ringen van Zion worden ieder jaar ongeveer twee duizend zendingen van beide seksen uitgezonden — niet om vrouwen naar Utah te brengen, zooals gemeenlijk verondersteld wordt, maar om de wereld bekend te maken met de ware doeleinden en oogmerken van de Heiligen der Laatste Dagen. De meesten dezer zendingen zijn jonge menschen, geboren en grootgebracht in Mormoonsche huisgezinnen en het voorzichtigste ziften van het menschdom kon geen reiner en betere menigte jongens en meisjes tezamen brengen. Zij betalen hun eigen onkosten en geven hun diensten zonder stoffelijke belooningen voor een doel, dat dierbaar is voor hen allen. Er wordt van hen verwacht, dat zij reine levens leiden, het evangelie prediken door voorbeeld, zowel als door leeringen en geen redelijke oorzaak van beklag geven aan de menschen die zij bedienen.

Deze zendingen worden, evenals de apostelen vanouds, „in de geheele wereld” gezonden, om „het evangelie te verkondigen aan alle creaturen”, en in tegenstelling met valsche berichten, doen zij geen speciale poging om vrouwen te bekeeren. Indien meer vrouwen dan mannen zich aansluiten bij de kerk, is het eenvoudig omdat de vrouwen in het algemeen godsdienstiger zijn dan mannen, zooals elke bestudeerder van dit onderwerp weet. Onze ouderlingen staan onder stipt bevel geen getrouwde vrouwen te doopen, zonder de toestemming van haar echtgenooten, noch eenige minderjarigen, zonder toestemming van ouders of voogden.

Het grootste deel van het lidmaatschap der Kerk is in de Ringen van Zion, nu in getal van 94 en zich uitstreckende van Canada tot Mexico. De Ringen zijn grondgebiedelijke afdeelingen, onderverdeeld in wijken; elke ring en wijk is zóó volledig georganiseerd, alsof zij bijna een kerk op zichzelfe vormden. De algemeene autoriteiten, geleid door het Eerste Presidentschap, vormen de band, waarin allen vereenigd zijn. Behalve de ringen zijn er meer dan twintig zendingen, de meeste landen van den aardbol omvattende. De Heiligen der Laatste Dagen zijn getrouw aan elke regering, onder welke zij ook leven.

Onder onze Artikelen des Geloofs zijn de volgende: „Wij eischen het recht om den Almachtigen God te dienen, volgens de ingeving van ons geweten en kennen alle menschen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen.”

„Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.”

„Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam en in goed doen aan alle menschen..... Indien er iets deugdelijks, liefelijks, of goeds, of prijzenswaardigs is, zoo streven wij naar die dingen.”

DEMOCRATIE OF VOLKSREGEERING VAN AMERIKAANSCHEN OORSPRONG. *)

De stichting van een oude republiek.

Democratie is inheemsch met Amerika.

Eén van de vroegste proefnemingen van een volksvertegenwoordigend gouvernement, waarvan wij een verslag hebben, was ondernomen op het westelijk vasteland en het was een welgeslaagde onderneming.

Dit wordt niet beweerd als wijzende op de oprichting van de Vereenigde Staten van Amerika als een vrije en onafhankelijke natie, doch wijst terug op de gebeurtenissen, die één eeuw vóór de geboorte van Christus dateerden.

Toen destijds was Noord-Amerika bewoond door twee groote volken: de Nephieten en Lamanieten, elk van hen genaamd naar een vroegeren leider en beiden oorspronkelijk van één familie. Korte tijdperken van betrekkelijken vrede uitgezonderd, leefden de twee naties in een staat van vijandelijke gezindheid, veroorzaakt door Lamanietische aanvallen.

De Nephieten waren vooruitstrevend, beschaafd en bezielde met vreedzame bedoelingen, terwijl de Lamanieten ontaard, donker van huid en barbaarsch waren. Met den loop der tijden werd de Nephietische natie verdelgd door haar wilde vijanden; de Lamanieten verbleven en worden vandaag vertegenwoordigd door hun rechtstreeksche afstammelingen, de Amerikaansche Indianen.

Gedurende vijf eeuwen vóór de gebeurtenissen, die wij nu beschouwen zullen, was elke natie bestuurd geworden door een opvolging van koningen. De Lamanietische heerschers zwaaiden den vorstelijken seepter en vertrouwden op lichamelijke sterkte voor hun macht. Sommigen der Nephietische vorsten waren nagenoeg even slecht, hoewel velen vermaard waren om hun recht-schapenheid en zorgzaamheid.

De laatste der Nephietische vorsten was Mosiah. Hij stierf 91 jaar vóór Christus, na een rechtvaardige regeering van drie en dertig jaren. Koning in naam, noemde hij zijn volk broederen en rekende zichzelf als hun betrouwde en presideerende dienst-knecht.

Korten tijd vóór zijn dood vroeg Mosiah de meening van zijn volk om te weten wien zij als opvolger voor den troon wenschten. Er was een vereenigd antwoord; het volk wenschte des konings zoon, van wien het gezegd was dat „het koninkrijk hem rechtelijk toebehoorde”. Doch Aäron, de keus des volks, weigerde den kroon, vervolgens ook zijn broederen; want al deze zonen van

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologie-klas.

Mosiah waren verknocht aan de prediking van het Evangelie en achtten het werk der bediening boven den koninklijken staat.

Mosiah nam de gelegenheid te baat, hem verschaft door de getrouwheid en eenheid van het volk, om hen wakker te roepen tot het feit, dat de machten van gouvernement innerlijk verbonden waren met henzelfen, en eveneens om hen aan te sporen hun vorstelijke rechten te beoefenen en de voorrechten en verantwoordelijkheden van zelfbestuur te aanvaarden. Hij raadde hen aan om den vorstenkroon te niet te doen en een republiek te stichten in overeenkomst met „de stem des volks”.

In een treffende proclamatie zette hij de mogelijke gevaren van koninklijke regeering uiteen en maande de natie aan om haar vrijheid als een heilig pand te beschouwen en de besturende machten in handen van ambtenaren hunner eigen keus te stellen, die hij rechters noemde, die verkozen zouden worden door algemeene stemming en in hechtenis genomen konden worden, indien zij beschuldigd werden van onrechtvaardige handhaving hunner macht, en ontzet wanneer onwaardig bevonden. Koning Mosiah somde in meesterlijken trant de grondvesten van ware volksregeering op. Na het kwaad, door het volk geleden onder vorstelijke verdrukking, verhaald te hebben, ging hij aldus voort:

„Daarom, kiest door de stem van dit volk rechters, opdat zij geoordeeld moogt worden naar de wetten, welke u door onze vaders gegeven zijn; welke recht zijn en hen gegeven waren door de hand des Heeren.

„Nu, het is niet algemeen dat de stem van het volk iets verlangt tegen datgene wat recht is; maar het is algemeen voor de minderheid des volks, om datgene te verlangen wat onrechtvaardig is; daarom zult gij dit onderhouden en als uwe wet beschouwen, om uwe zaken te regelen door de stem des volks.

„En indien de tijd komt dat de stem des volks de ongerechtigheid verkiest, dan is de tijd, dat de oordeelen Gods over u zullen komen; ja, dan is het de tijd dat hij u bezoeken zal met groote verwoestingen, zooals hij tot dusverre dit land bezocht heeft.

„Nu, indien gij rechters hebt en zij rechten u niet volgens de wetten, welke gegeven zijn geworden, kunt gij maken dat zij gerecht worden door eenen hoogerer rechter.

„Indien uwe hoogere rechters niet rechtvaardig oordeelen, zoo zult gij zorgen, dat een klein getal der lagere rechters zich tezamen vergaderen; en zij zullen uwe hoogere rechters rechten volgens de stem des volks.

„Ik gebied u deze dingen te doen in den vreeze des Heeren; en ik gebied u deze dingen te doen en dat gij geen koning zult nemen.....

„Nu, ik verlang dat deze ongelijkheid niet meer besta in dit land, voornamelijk niet onder dit, mijn volk; maar ik verlang dat dit

(Zie vervolg op blz. 271.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

MIJN DUURSTE Plicht.

„Ik ben de weg, de waarheid en het leven, volg Mij.”

Een ontzettende kracht is verborgen in dit gezegde en het nam de Meester van hemel en aarde om dit te kunnen zeggen en het door Zijn leven naar voren te brengen. „Hij leerde als macht-hebbende en niet als Schriftgeleerde”, als iemand, die de macht bezit van een eigen overtuiging. Hij kende de waarheid en „de waarheid had Hem vrijgemaakt”. Hij kwam om anderen eveneens tot die vrijheid te leiden. „Kom, volg Mij, en Ik zal u visschers der menschen maken”, waren sommige van Zijn eerste woorden tot Zijn discipelen. Hij vloeide over van levenskracht en geestdrift, gevuld met den geest van God — den geest van Zijn roeping. Hij was vastberaden om den wil van God te doen en Hij zette de kracht van Zijn autoriteit en vastberadenheid achter elk woord en elke daad. Hij liep niet kwijnend rond, of betreurde Zijn lot, zooals sommige lieden ons willen wijs maken. Het is waar wat de Schrift zegt, dat Hij „een man van smarten” was, doch Zijn aangezicht straalde steeds met een licht van innerlijke vreugde. Nimmer wierp Hij een schaduw op een ander leven. Immer stroomde vrijelijk van den Christus, waar Hij zich ook begaf, licht en ziele-warmte en schaduw en twijfel vlood. Zijn leven was vol waar genot. Niemand gevoelde zich ooit bedrukt, wanneer men zich in Zijn tegenwoordigheid bevond. Als Hij moeite of kommer had, begroef Hij ze zeer diep in het graf des kommers en Zijn geheele leven was een zaligspreking voor de kinderen der menschen, hen schenkende als het ware „Sieraad voor Asch”, hun hoofden zalvende met olie van blijdschap.

Ik heb in mijn dagen enkele personen aangetroffen, die, zoo scheen het mij, trachtten in de voetsporen van den Meester te volgen en zeer goed slaagden in hun pogen. De geest van den Christus scheen hun geheele wezen doorstroomd te hebben, zoodat men Zijn invloed gevoelen kon in hun ongeveinsden hartelijken handdruk en hun oprechte raadgevingen en door al hun doen en laten schemerde een invloed van oprechte sympathie en liefde. Zulk een invloed, zulk een geest, is van onschatbare waarde voor een iegelijk van ons en zou ontwikkeld moeten worden met uiter-

ste zorg en in elke roeping des levens. De Christus-geest van liefde en lankmoedigheid zal de wereld om u heen aantrekken en u omringen met een invloed van vrede en geluk. Het zal u alle goede dingen brengen, die de vreugde van een leven samenstellen. Voorzeker, door anderen gelukkig te maken, vergroot gij uw eigen geluk en door anderen lasten te verlichten, vermindert gij de uwe. Jezus wist dit beter dan gij of ik ooit misschien dit zullen weten. Zoo zeide Hij eens: „En Ik, zoo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.” M.a.w., als ik mijzelf dus met ziel en lichaam in liefdedienst voor God en mensch geef, zal ik allen tot mij trekken.

Wanneer Zijn discipelen-vrienden moedeloos en vermoeid waren onder de vele beproevingen en vervolgingen, door dewelke zij moesten waden, dan troostte Hij hun bedroefde harten en verwees hen naar de heerlijkheid en vreugde, die vroeg of laat hun ten deel zou vallen, als zij Hem getrouwelijk volgden. „Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” „In Mij zult gij vrede hebben”. Gedurig hield onze Meester deze gedachte voor hen. Zij moesten nog vele lessen leeren, wilden zij volmaakt in de bediening worden en ook moesten zij door vele beproevingen gaan om ze te leeren. En zoo is het met ons. Wij moeten allen de lessen van een schoon leven leeren. Het leven is een school en onze Leeraar geeft ons steeds nieuwe lessen om uit te werken. Veelal moeten wij het bittere proeven, opdat wij het zoete zullen waardeeren en de schaduw doormaken, zoodat wij den zonneshijn meer zouden genieten. Dus totdat wij geleerd hebben om gelukkig te zijn zonder den zonneshijn en daardoor beter in staat om het te genieten, is het goed dat de zonneshijn en de schaduw, het bittere en het zoete, gemengd zouden worden zooals God alleen weet hoe ze te mengen. Wanneer wij dus komen te staan tegenover een onaangenamen plicht, of een nieuwe beproeving of verdriet, dan zouden wij niet vergeten dat het een andere les voor ons is. Als zij moeilijk is, zoo bewijst het dat wij haar nog niet ten volle geleerd hebben. De Meester zegt: „Hebt goeden moed”. Wij moeten niet ontmoedigd worden, als wij niet altijd direct slagen; wij moeten haar leeren en misschien zal het een goede poos duren om zulks te doen.

Indien wij de les zouden willen leeren, behooren wij in Hem te verblijven. „In Mij zult gij vrede hebben”, zegt Hij. Nimmer kunnen wij vrede op eenige andere wijze verkrijgen. Waarlijk, zoo wij dat vertrouwen en geloof in Hem gevoelen, dan vinden wij dat de inwendige vreugde vermeerdert en de uitwendige lichten vager worden. Want wij zullen Hem volgen en Zijn geboden onderhouden en Hij zal inderdaad voor ons „de weg, de waarheid en het leven” zijn.

Eén der schoonste lessen, die de Meester ons gegeven heeft, is de les en het voorbeeld van dienstvaardigheid. Zijn leven was één van echte, onvervalschte dienstvaardigheid, vanaf de kribbe in Bethlehem, tot aan het verheven kruis van Calvaria. Hij gaf zichzelf aan den mensch, vanwege Zijn liefde voor het menschdom en Zijn groote begeerte om het te verlossen, redden en verhoogen. Hij leed, ja, doch Zijn leven beteekent niet enkel lijden. Lijden is slechts een voorval, dat veelal het pad van plicht kruist. Noch vreugde, noch verdriet, is ons aangewezen lot; noch verdriet eenigszins meer dan genot, doch gehoorzaamheid en plichtsbetrachting is des levens doel. Het is het heerlijk-schoone voorbeeld van dienstvaardigheid, dat het leven van Christus zulk een inspiratie maakt tot ons, om Hem te dienen. Door den medemensch en God te dienen, zooals Hij hen diende, of het smarten dan wel vreugde bringe, zullen wij het volle doel van onze levens bereiken; en indien wij slechts plichtsbetrachtend zijn, dapper en sterk, voorzeker zullen wij eenmaal bij onzen Meester zijn en met Hem de heerlijkheid van Zijns Vaders koninkrijk genieten.

Ik denk dikwijls aan deze schoone woorden, geuit door den Heiland vóór Zijn nacht in Gethsémané, toen Hij met Zijn discipelen biddende was. Hij verhief Zijn stem ten hemel en temidden van Zijn gebed vloeiden deze wonderschoone woorden: „En Ik heilige Mijzelve voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid”. Geheel het menschelijk bestaan ligt opgesloten in deze woorden. Niet eenvoudig voor mijzelve tracht ik mijn best te doen, doch voor de geheele wereld. Is er iets in de leeringen, die de mensch ontvangen heeft van zijn medemensch, of alles dat hem overgeleverd is van het leven van den Zoon van God, dat edeler is, dat verreikender is dan dat, n.l. om mijn best te doen niet eenvoudig voor mijzelve, doch ter wille van de wereld, waardoor ik mijn klein deel zal bijdragen om haar te helpen vernieuwen en te herscheppen in de gelijkenis van God? Gedenk dan alzoo, dat de fijnste eigenschappen van het menschelijk wezen, de verhevenste idealen, de edelste karakters, de uwe moesten zijn; niet voor u alleen, doch voor de geheele wereld, zoodat anderen, uw goede werken ziende, bewogen zullen worden om God te verheerlijken, opdat gij in ondergeschikten zin of beteekenis eveneens met den Meester zult kunnen uitroepen: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” En moge dit immer de slotsom van uw gebed uitmaken.

Als ik mag leven

Om één verbleekt gelaat, een nieuwen glans te geven,
Een tweede flikk'ring scheppen, in 'n traan-verduisterd oog;
Of slechts toebrengen

Een zonnestraal, en die in 't bange harte mengen;
Of wel opbeuring hem, wien 't lot terneder boog;

Als ik kan lichten
 Den neergevallene, met sterke hand — of richten
 En recht daarstellen, vóór het onrecht is begaan;
 Mijn lot, ofschoon ontbloot
 Van wat mag schijnen braaf, en sterk en groot
 Voor deze aard' misschien, heeft niet vergeefs bestaan.

De reinste vreugd',
 Den hemel 't dichtst nabij — ver van het aardsch geneugt' —
 Is, om een wolk te jagen, van voor de zonne heen;
 'k Zal dan tevreden zijn
 Als in den dag der dagen, een engel-mijn
 Zal kunnen zeggen: „Hij deed zijn best, voor Uwer één.”

J. P. LILLYWHITE.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Honderden schuldig-verklaringen onder deze wetten volgden, meestal wegens onwettige samenwoning, en haast zonder uitzondering werd de volle straf uitgemeten. Een groot aantal kerkleiders werd gearresteerd, zoodat het niet lang duurde, of de gevangenis zat vol met de „verstandigste mannen in Utah”. Het spreekt vanzelf, dat velen zich verscholen hielden: „under ground” werd dat genoemd. Vele voorname kerkmensen gingen naar Canada, Mexico of Europa, of zij hadden geheime kamers in hun woningen, waarin zij zich verborgen hielden. Dit maakte arrestaties moeilijk en toen gingen de ambtenaren der wet over tot een verfoeilijk spionage-stelsel. Betaalde speurhonden, zoowel vrouwen als mannen, verkleed als marskramers, toeristen, landloopers e.d., trachtten iedereen uit te melken. „Sommige huurlingen waren zóó driest”, zegt Whitney in zijn *History of Utah*, „zóó driest en onwelvoegelijk, dat zij tot ziekbedden en in vrouwen-slaapkamers doordrongen en de slaapsters wakker maakten door het beddegoed van haar af te trekken. Met bijlen gewapend braken de dienaars der wet woningen binnen. Delicate vrouwen, aanstaande moeders of met zuigelingen in den arm, werden in het holle van den nacht weggehaald door vloekende, halfdronken kerels, die haar voor den rechter slepten. Meer dan één arme vrouw, opgejaagd en uitgeput, kwam om in een ontijdige bevalling.

Mannelijke vluchtelingen werden neergeschoten als ze zich niet onmiddellijk overgaven. Deze speurderij was een heel winstgevend baantje — twintig dollar voor elke arrestatie — waarmee sommige der meest beruchte sujetten zich onledig hielden, door geen hoogere drijfveer aangespoord dan het spekken hunner beurs.

In arren moede vormden de vervolgte Mormonen (voornamelijk in Salt Lake City) een burgerwacht en gingen zelf politiedienst verrichten. Behalve zelfbescherming, hadden zij nog iets anders op het oog. Het schijnt een paradox, maar toch is het waar, dat ze de spionnen zelf beschermden, want sommigen dezer waren ambtenaren der Ver. Staten. „En als één dier lieden gedood of gekwetst was geworden”, zegt O. F. Whitney, „dan had men dat rondgebazuind als een afschuwelijke Mormoonsche wreedheid, die al het gebeurde rechtvaardigde en waarop de vervolging dubbel zoo erg was geworden. Dat er zoo weinig botsingen voorvielen en dat er beslist geen bloed vergoten werd door Mormoonsche handen in die bewogen periode, is een historische tegenstrijdigheid, een psychologisch wonder; een feit, dat met bazuin-geluid den lof vermeldt van het geduld en de zelfbeheersching der gekwelde en vertrapte gemeenschap.”

Wij willen deze vervolging niet stap voor stap volgen, maar eindigen met het noemen van enkele befaamde rechterlijke uitleggingen. Volgens één rechter, Zane genaamd, kon de overtredingsperiode (de geldboete was driehonderd dollar en de gevangenisstraf zes maanden) verdeeld worden in verschillende onderdelen, waarop verschillende vonnissen gebaseerd konden worden! Volgens Zane kon een wetsovertreder voor 78 jaar achter slot en grendel gezet worden en een boete oploopen van 46.800 dollar. Maar een andere rechter, Powers, maakte het nog erger. Hij beperkte de overtredingsperiode tot de op zichzelf staande feiten en volgens hem kon de strafbare Mormoon veroordeeld worden tot een aggregaat-termijn van 547 jaar en 6 maanden en een boete krijgen van 328.400 dollar. Als hij geen geld had, kon hij 91 jaar langer in de gevangenis blijven!

Niets openbaart zoozeer de hooge drijfveren van deze polygamisten als wat zij in de rechtszalen ter verdediging inbrachten. Wij zullen één hunner, apostel Lorenzo Snow, citeeren: „Ik huwde mijn vrouwen, omdat God het had geboden. De ceremonie, die ons voor tijd en eeuwigheid vereenigde, werd verricht door een dienstknecht Gods, die gezag had. Met Gods hulp sterf ik liever duizendmaal, dan afstand te doen van mijn vrouwen en deze heilige verplichtingen te schenden.”

Het kan dan ook niet aangetoond worden, dat de polygynie uit een lagen impuls geboren werd. De meeste mannen en vrouwen, die den Profeet omringden, waren sterke, onafhankelijke geesten, die met hart en ziel overtuigd moesten zijn dat een leerstelling

wáár was, eer zij haar omhelsden en die haar dan, kome wat wil, naleefden.

Het laatste gedeelte van deze vervolging zag de confiscatie van de eigendommen der Kerk door het Bondsgouvernement. Het tiendhuis en omliggend terrein, het Geschiedschrijverskantoor, het Gardo Huis en zelfs het Tempelplein (waarop de Tabernakel en de Assembly Hall, uitsluitend voor godsdienstoefeningen gebruikt), werden alle in beslag genomen en de Mormonen konden huur betalen voor hun eigen gebouwen. Lange en ingewikkelde processen volgden, die eindigden met restitutie van wat er overgebleven was.

Gelukkig kwam er een tijd dat de betere klasse van niet-Mormonen beu werd van de onverkwikkelijke jacht. Die menschen, zoowel als de Mormonen zelf, hunkerden naar verandering. Die verandering kwam ten laatste. Onder de niet-Mormonen had een scheuring plaats: sommigen wilden de oude maatregelen doorzetten, anderen riepen om humaner behandeling. Het betere element zegepraalde en er kwam een vrijere omgang tusschen Mormonen en niet-Mormonen. In 1890 deed president Woodruff een aankondiging, die het veelvuldig huwelijk afschafte en die door alle eerlijke bekampers ontvangen werd als een oprechte uitdrukking van den Mormoonschen wil. Dat deed voor eenigen tijd de deur dicht.

Het vraagstuk duikt echter telkens weer op. Eénmaal werd president Roosevelt erin betrokken. Die schreef: „Van gevallen van polygamie is mij tijdens mijn presidentschap en ook later nooit veel ter oore gekomen. Eens echter kwam men bij mij om over de Mormonen-polygamie, die ook door staatsambtenaren in Utah gedreven werd, te klagen. Ik liet een onderzoek instellen en daarbij bleek, dat de aanklacht volkomen valsch was. Niet alleen kwam geen geval van polygamie bij de staatsambtenaren voor, maar tevens leidde het ingesteld onderzoek tot resultaat, dat nergens een man te vinden was, die meer dan één vrouw getrouwd had sinds de officiële afschaffing der polygamie was afgekondigd. Natuurlijk bestonden er nog enkele gevallen van ouderen datum, maar deze waren zeer zeldzaam.” („De Telegraaf”, 6 Mei 1911, avond-éditie, tweede blad.)

Grond voor president Woodruff's manifest wordt gelezen in deze woorden uit de moderne openbaringen:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik tot u: wanneer Ik den menschenkinderen een gebod geef om een werk in Mijnen naam te doen, en deze menschenkinderen gaan met al hun macht en met al wat zij hebben te werk om dien arbeid uit te voeren, en laten hun ijver niet verslappen, en hun vijanden overvallen hen en verhinderen hun dat werk te volbrengen, ziet, dan zal Ik dat werk niet langer van deze menschenkinderen vereischen, doch hun offers aannemen.” (Leer en Verb. 124:49.)

Daar blijft de Kerk bij. President Woodruff's manifest is bekrachtigd door zijn opvolgers Lorenzo Snow, Joseph F. Smith en Heber J. Grant. Geen nieuwe veelvoudige huwelijken worden meer gesloten. De wrijving, die er nu en dan ontstaan is, kwam veelal hier vandaan, dat de polygamisten liever zich de straffen van gevangenis en boete getroostten, dan hun veelvoudvrouwen te laten varen. Zes-en-dertig jaren zijn er nu verlopen, sinds de Supreme Court der Ver. Staten uitspraak deed over dit vraagstuk en er zijn betrekkelijk maar weinig polyginisten over, voor het meerendeel oude menschen.

Dat het hier besproken vraagstuk herhaaldelijk weer opduikt, moet ook hieraan toegeschreven, dat de vijanden der Mormonen het zulk een handig wapen vinden, dat zij niet gaarne loslaten. Dat heeft de ondervinding der jaren geleerd. En menige valschelijk van polygamie betichte Mormoon, wiens levensgedrag het sterkste daglicht verdragen kon (men denke aan Senator Smoot, die door de geheime politie werd nagegaan en die in dat opzicht volstrekt niet alleen staat), heeft tegenover elandestiene veelwijvers gestaan, die als kampioenen voor het monogamisme een heel dwaas figuur maakten. Ook dat is een zuiver objectieve waarneming — en van een Mormoonschen monogamist.

(Wordt vervolgd).

DEMOCRATIE OF VOLKSREGEERING VAN AMERIKAANSCHEN OORSPRONG.

(Vervolg van blz. 264.)

land een land van vrijheid zal zijn; en dat een iegelijk mensch zijne rechten en voorrechten in gelijke mate geniet." (Boek van Mormon, Mosiah 29.)

De geheele samenleving zoude zich bemoeien met de zaken van het bestuur; want, dus sprak de koning met overtuigende klaarheid: „de last zoude komen op het geheele volk, zoodat een iegelijk mensch zijn deel zoude dragen". Het is aangenaam om te weten dat de Nephieten het voorstel aannamen, zich rechtstreeks begaven om het land te verdeelen voor verkiezingsdoeleinden en ter aangewezen tijd, door het stemmen, de eerste keus-heerschers van de nieuwe Republiek verkozen.

Vanuit Amerikaanschen bodem, die zelf eerst bereid moest worden voor de bevordering van een volksvertegenwoordigend bestuur, zal het zaad van volksregeering naar elk ander land gebracht worden, totdat alle menschen vrij zijn, in overeenstemming met Goddelijke bedoelingen.

UIT ONZE ZENDING.

Gedurende de afgelopen maand Augustus zijn wederom eenigen onzer werkzaam geweest in de platteland-streken en eilanden van ons land met de prediking van het Woord zonder buidel of male en door een iegelijk van hen werden vele tractaten en brochures verspreid, alsmede vele Evangelie-gesprekken gevoerd.

Hun ondervindingen hebben tevens hun getuigenissen versterkt en hun geloof vermeerderd en inderdaad hopen wij dat deze boodschap aldus moge doordringen in de huizen van nog vele op-rechten in ons land. De namen van hen, die aldus werkzaam waren, volgen: Zendingen G. E. Rose, R. J. Hutchinson, A. J. Smith, D. Simmons, R. B. Taft, A. M. J. de Young, F. H. Gunnell, R. D. Snow, A. Venema, G. A. Grover, J. van der Werff, D. G. Thomas, T. B. Harmsen, D. E. Hamilton en J. D. Lillywhite. Ook hebben de locale broeders A. Heining uit Amersfoort en de gebroeders J. J. en J. van der Vaart uit Rotterdam, sommige der bovengenoemde zendingen bijgestaan in dit groote werk en hun pogingen werden eveneens zegenrijk beloond.

In Den Haag werden onlangs drie zielen toegevoegd tot de Kerk van Jezus Christus door den doop en te Apeldoorn vijf zielen. Bij de dooplechtigheid in Den Haag, dewelke aan het Stille Strand te Scheveningen plaats had, werd tevens een openlucht-vergadering gehouden, geopend door gebed en zang, waarna de aanwezigen nog toegesproken werden door A. de Bruin en W. de Vroom.

ONTSLAGEN.

Ouderlingen H. Poelman en J. A. Ruitenbeek zijn eervol van hun arbeid als zendingen in ons land ontslagen en zullen wederom naar hun geliefden in Zion terugkeeren.

Zij zijn werkzaam geweest als volgt: Ouderling Poelman te Rotterdam, Den Haag, Rotterdam, Haarlem en het laatst wederom te Rotterdam als gemeente-president. Ouderling J. A. Ruitenbeek was werkzaam te Amsterdam, Sneek, Leiden, Den Haag, als vertakkings-president te Arnhem en ten slotte te Rotterdam.

INHOUD.

<p>„Het Mormonisme” — De Godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen . . . blz. 257</p> <p>Democratie of Volksregeering van Amerikaanschen oorsprong „ 263</p>		<p>Mijn duurste plicht. blz. 265</p> <p>Het ware Mormonisme . . . „ 268</p> <p>Democratie of Volksregeering (vervolg) „ 271</p> <p>Uit onze Zending „ 272</p> <p>Ontslagen „ 272</p>
---	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.